

Проповед 201

Вечен живот

Прочит: 1. Солунци 4, 13 - 18

Скъпи братя и сестри,

Замисляли ли сте се за смъртта? Какво е смъртта? Можете ли да мислите за нея без да се притеснявате или всеки път, когато се замислите за нея, или пък по някакъв начин тя ви досегне, се сковавате от страх? Смъртта е нещо, за което ние не обичаме да мислим. Може би защото твърде много нарушава вътрешния ни мир, може би защото нарушава стила ни на живот, може би защото не се вписва в света, който сме създали. Нашето общество не мисли и не иска да мисли за смъртта. И това го прави по няколко причини. *Първо*, защото ако съзнаваме че има смърт, трябва да се замислим върху това какво ще дойде след смъртта, а този въпрос неминуемо ще ни доведе до Бога. Идването до Бога ще ни накара да променим установения ни начин на живот, а това е нещо, което не искаме. Така ние не си задаваме въпроса за смъртта до момента, в който тя не дойде. Следният пример ясно ни показва това. Двама младежи се срещнали и разговаряли за своето бъдеще. Единият задал въпрос на своя приятел: “Какви са твоите планове?” Другият отговорил: “Да получа добро образование и после да си намеря, подходяща работа.” “А после”, попитал първият. “Да се оженя, да създам семейство.” “А след това?” “Да се реализирам професионално, да се обезпеча материално.” “А след това?” „След това ще остарея, ще се пенсионирам, ще се занимавам с градинарство... “А след това?” “Е, тогава някой ден човек умира.” “А след това?” Но отговор нямало. Това обаче е най-уместният въпрос: Какво ще стане, когато човек някой ден напусне този свят и отиде в другия? Какво става, ако човек е спечелил целия свят а живота си е загубил? *Второ*, ако осъзнаваме, че има смърт, ще живеем по начин, който подобава. Колко хора живеят с ясното съзнание, че има смърт, и са готови да си отидат всеки момент? Сигурен съм, че почти никой не го прави. Помислете си за факта, че смъртта винаги е неочаквана. Има ли такова нещо като очаквана смърт, или дългоочаквана смърт? Това е рядко срещано нещо и то се появява, когато хората имат някаква изгода от смъртта на друг човек. Животът обаче може да бъде живян добре и пълноценно само ако се живее в светлината на смъртта. Тогава знаеш, че всеки момент може да си тръгнеш отгук, и тогава преставаш да събираш и да трупаш, защото знаеш, че всичко ще оставиш тука. *Трето*, за нас християните смъртта трябва да е надежда и успокоение. Семейство възрастни мисионери се върнали у дома след 50 години служение в далечно африканско село. Когато пристигнали, обаче, нямало нито един човек, който да ги посрещне на летището, трябвало сами да влачат тежките чанти и да пренесат цялото си имущество в дома. Сърцата на двамата се изпълнили с огорчение и обида. След като се прибрали, мъжът решил да са усамоти, за да се помоли и да се освободи от огорчението. Когато се върнал, настроението му било ведро и радостно. Жена му го попитала какво се е случило. Той отговорил: „Ами казах на Бога, че сме се прибрали у дома и никой не се е заинтересувал от нас.“ „А какво ти отговори Бог?“ „Той ми каза: Все още не си у дома.“ За нас, християните, смъртта е завръщане у дома. Ние се прибираме там, откъдето сме дошли, и се връщаме при Бога. Това е нещо, което не бива да забравяме.

Бог ни прибира при Себе Си, където ще сме на по-добро и по-сигурно място. Днешният текст ни води точно там – да осъзнаем колко много Бог е направил за нас в този живот и че въпреки, че имаме много неща и благословения, то ние не можем и да си представим какво ни очаква, когато прекрачим вратата на смъртта, където ще сме при Него. Бог ни призовава да не се страхуваме от смъртта.

1. Причината за написването на този пасаж. Ние лесно можем да открием каква е причината този пасаж да бъде написан по този начин и в този вид. Тя се намира още в първия му стих: **“А не желаем, братя, да останете в неизвестност за онези, които умират, за да не скърбите както другите, които нямат надежда.”** Неизвестността от предстоящото често нарушава мира ни и ни кара да сме неспокойни и изнервени. Пред нас стои цял нов свят, който ние не само не познаваме, но ще трябва и да пристъпим в него. Човешкият живот е отчайващо кратък - докато се огледаме, и той е преминал. Затова ние искаме да разберем къде отиваме. Павел изгражда отговора на въпроса за предстоящото върху две отрицания. *На първо място*, той не иска хората да не знаят какво става с тези, които си отиват от този свят, или буквално, преведено от гръцки, тези, които спят в смъртта. За Павел, един от големите проблеми на християните е незнанието, или невежеството. Голяма част на съмненията ни се дължат на това, че не знаем някои неща. Познаването, изучаването на Божието слово са ключ към разбирането на смисъла на човешкия живот. Така че, ако искате да се приближавате към Бога и да знаете точно какво ви предстои, позволете на Божието слово да ви го разкрие, защото само така пътят ви ще може да бъде осветен - не чрез специални откровения, а чрез действието на Божия дух и словото Му. Познаването е ключ към Божието царство и спокойствието на душата. *Втората причина* е: скръбта ни за близките. Апостолът не желае ние да не скърбим въобще, напротив, това да скърбим е съвсем нормално. Дори и Исус скърбеше; ако се върнем назад в историята на Исусовия живот, ще установим, че там имаше един момент, в който Той изпита скръб, която беше подобна на нашата при раздяла с някой близък човек - този случай е смъртта на Лазар. Нормално е да скърбим ако загубим някой близък, но не така, както скърбят хората, които нямат надежда. Ако се вгледаме в тези редове, ще видим, че Павел не забранява скръбта, а безнадеждната мъка. Тези две причини за скръбта разбира се, са неразривно свързани – безнадеждната мъка се дължи на невежеството. Ако сте присъствали на погребения на хора, които вярват в Исус Христос и са изпитали спасяващата му сила, и същевременно на погребения на невярващи хора, можете да почувствате разликата. Там, където хората нямат вярата във вечния живот, отчаянието е невероятно голямо. Павел сравнява смъртта със сън. Който е заспал – той може да се събуди. Смъртта може да бъде нещо обичайно като сън и ние не бива да се притесняваме от нея.

2. Какво представлява християнската надежда? Защо трябва да се надяваме въпреки страховете си? **“Защото, ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исус Бог ще приведе заедно с Него. Защото това ви казваме чрез Господното слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите.”** Съвсем ясно е, че християнската надежда е свързана с идването на Исус и нищо повече от това. Идването на Исус е единственото нещо, на което можем да се надяваме и на което да разчитаме. Но ние не само вярваме, че Исус ще дойде, но и че е приготвил нещо много специално за нас. За тези, които са починали, Исус е приготвил събуждане и те ще дойдат с Него след като са станали от смъртта, а живите ще се присъединят към Него. Надеждата за християните включва не само определено състояние на християните. Когато Исус дойде, Той ще го направи за всеки вярващ човек, независимо дали си е тръгнал по-рано от този момент или не. Вярата на Павел е, че Исус ще се погрижи за всеки един. Павел излага вярата си в три

точки - за Исус, за живите християни и за умрелите християни. Тези три точки обхващат християнската вяра и това е основата на нашето благовестие. Всяка една точка има своята стойност и затова ще се спрем на всяка една от тях:

2.1. Исус умря и възкръсна. Това е неизменната същност на благовестието. Това е нещото, което апостолите проповядваха, и това, на което се основава църквата. Христос умря за нас, за да ни даде вечен живот. В посланията си Павел обръща голямо внимание на този момент и го разглежда обстойно, но това, което е най-важно и апостолът не спира да го повтаря до сетния си дъх е, че Исус умря за нас. Това е послание, което ни дава толкова голяма надежда, че осмисля целия ни живот, дава смисъл на всеки един ден, който живеем. Смъртта на Исус е причината да имаме вечен живот, възкресението Му е победата над смъртта. Помнете го и, ако изпаднете в отчаяние или в минути на слабост, може да си го повтаряте и да го казвате отново и отново – Исус умря за мен и ми даде живот, Той победи смъртта и ми даде шанс да съм това, което съм. Исус побеждава мрака в този свят, Той ни дава надеждата и спасението, от което се нуждаем.

2. 2. Исус не умира и не възкръсва сам, защото онези, които са умрели в Него, ще възкръснат. Това е потвърждение на уверението, че Бог ще се погрижи за Своите и няма да ги остави в нужда. Когато Бог се върне на тази земя, Той няма да се върне само за да покаже, че може повече от това, което сме си представяли и мислели. Исус ще се върне, вземайки всички ония, които са напуснали този свят преди да дойде Той. Както Бог не оставя Исус в смъртта, така и Исус няма да остави умрелите християни. Тъкмо обратното, Исус ще възкреси всички онези, които смъртта е отнела. Ако Бог ни даде възможност да дочакаме Христовото връщане, тогава ще можем да станем свидетели на това чудо, ще видим и много наши приятели, които са отишли при Бога преди нас.

2.3. На трето място, апостолът се обръща към живите християни: **“Защото това ви казваме чрез Господното слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите.”** Бог няма да изостави нито живите, нито починалите християни. Напротив, Бог ще бъде абсолютно безпристрастен, еднакво справедлив и към едните и към другите. Бог ще дойде в хармония и Неговото присъствие ще вдъхва спокойствие. Няма да има конкуренция, присъствието на Бога ще прави живите и умрелите християни едно единно цяло от хора, които са били готови да дадат живота си за Бога и които искат да живеят само за Него. От това тълкование ясно се вижда, че Бог ще бъде справедлив докрай и във всеки детайл, не така, както го правим ние хората, а както подобава на Него, великия Бог. Той ще бъде Бог в пълния смисъл на думата, превъзхождащ ни във всяко едно отношение, отнемащ всяко едно зло от живота ни и даващ ни вечен живот.

3. Планът. Този пасаж ясно ни излага плана на Бога, начина на действие, който Бог ще предприеме при завръщането си на тази земя. Ясно се казва, че Бог ще слезе сам. Той няма да праща представители или пратеници. Бог го е правил, но сега ще дойде сам. Това ще бъде едно лично завръщане на Исус. Можете ли да си представите чест по-голяма от тази - сам Господ да слезе от небето и да дойде да ни вземе. Бог решава винаги нещата по нестандартен начин, не така, както ние мислим, а според това, кое е най-добро за нас и за този свят. Бог не е воден от егоистични мотиви, а е воден от любов, не от изкривената човешка любов, а от онази вечната, истинската. Бог ще дойде с многообразието на Своята същност, ще отдели време на всеки един от нас и накрая ще ни отведе в небето. Бог няма да преследва всичките си врагове или тези, които са се противопоставяли на християните. Той просто ще каже и каквото има да става ще стане: **“Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба;”** Бог ще дойде за нас.

Когато Бог дойде при нас, мъртвите ще възкръснат. Това е втората важна стъпка. Апостола не изяснява как точно ще стане, но ни казва, че ще бъде така. Важно е да осъзнаем това, което Павел се опитва да ни каже тук – не е възможно, ако си починал в Христа, да бъдеш отделен от Него. Ако живееш живота си с Христос, никой и нищо не може да те отдели от Исус, дори и смъртта. Христос и вярващите си принадлежат неотлъчно и неотменно.

Третата стъпка е грабването на тези християни, които са все още тук на тази земя. Има различни тълкования и много спекулации как ще стане това грабване. Много хора смятат, че когато видим Исус Христос лице в лице, ще бъдем заплениени от Него и тогава ще решим да отидем при Него. Обаче май няма да е съвсем така. Думата, употребена тук за грабването, означава по-скоро сграбчване по принуда; същата дума е употребена например, когато апостол Павел е отведен от римския хилядник далеч от тълпата, която искаше да го линчува. Когато Исус дойде, тогава всички християни ще отидат при Него, няма да има нито едно изключение. Бог ще ни сграбчи оттам, където сме, и ще ни постави при Себе си. В края на краищата не е важно как и кога ще стигнем при Исус, важно е да сме при Него.

4. Целта на това събиране при Исус. То има за цел спасението на хората и ние като християни трябва да споделяме същата цел – ние трябва на първо място да се грижим да се спасяват много хора и да ги заведем при Исус, защото, както ни свидетелства този пасаж: **“после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа.”** Срещата ни с Господа има само една цел – да сме заедно с Него. Копнеете ли да сте заедно с Бога? Ако да, живеете така, че да сте заедно с Него. Не за момент и два, а завинаги. Целта на християнския живот е била винаги само тази - да сме заедно с Исус и то не за две или три години, а за цяла вечност. Бог е милостив към нас. Важно е да осъзнаем и друго – тези, които не отидат в този момент при Исус, ще трябва да отидат на другото място – в ада. Много важно е да разберем това и да го кажем на хората около нас – ако те не приемат Спасението на Исус Христос, те са обречени. Исус Христос умря за греховете на този свят и това означава за всеки един човек – кажете това на хората около вас. Исус е Спасител и Той може да спаси всеки един човек на тази земя. Павел заключава посланието си с това, че знаейки какво Исус е направил за нас и колко голяма врата е отворил за нас към небето, трябва да се насърчаваме. Наистина, като се замислим колко много Божият син е направил за нас и колко много може да направи, трябва да очакваме с нетърпение Неговото идване. Готови ли сте за идването на Исус? Ако да, не трябва да правите нищо повече от това, само чакайте и бъдете готови, ако не, пригответе се и се променете, защото Исус идва скоро. Бог да ни дава сили да дочакаме Исус. Той може да промени живота ни. Да ни даде светлина и път. Амин.